

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Družstvo VINSTAV VS**, se sídlem, Na Lužci 511, Lázně Bohdaneč, zastoupeného JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou, Sladkovského 484, Pardubice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Horní nám. 103/2, Opava (dříve Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na Poříčním právu 376/1, Praha 2), v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva práce a sociálních věcí čj. 2011/65898-421, ze dne 29. 09. 2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 09. 2011, č.j.: čj. 2011/65898-421 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Jarmily Černé, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 7. 2011, čj. 1843/11/HK. V průběhu řízení před soudem došlo zákonem č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, k přechodu působnosti žalovaného na Státní

úřad inspekce práce. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „soudní řád správní“), je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S ohledem na to se v řízení o předmětné žalobě stal procesním nástupcem původního žalovaného nově Státní úřad inspekce práce. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce se měl deliktu dopustit tím, že dne 22. 6. 2010 umožnil cizincům O. P. a O. P. výkon nelegální práce, neboť tuto vykonávali v rozporu s povolením úřadu práce. Dne 2. 2. 2011 se před správním orgánem ke stíhanému deliktu vyjádřil místopředseda představenstva V. T.. Protokol o tomto úkonu je ve správním spise označen výslovně jako podklad pro rozhodnutí. Výzvou odeslanou žalobci dne 25. 5. 2011 byl žalobce vyzván k doložení dokladů dokazujících jeho ekonomickou situaci. Žalobce namítl, že předmětná výzva sice obsahovala poučení podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, avšak nebyla označena spisovou značkou ani jiným označením řízení, o němž se jedná. Žalobce nesouhlasí se závěrem odvolacího orgánu, že byl k uplatnění svých procesních práv řádně vyzván, tj. že se mu dostalo poučení o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účastník není povinen zkoumat, zda není neoznačená písemnost náhodou kvalifikovaným úkonem správního orgánu. Žalobce dále uvedl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou, že dotyční cizinci nevykonávali pro žalobce závislou práci ve smyslu pracovněprávních předpisů, tj. činnost ve vztahu podřízenosti k zaměstnavateli, za mzdu, plat či odměnu, vykonávanou osobně a jménem zaměstnavatele. Cizinci v daném případě podle tvrzení žalobce vykonávali práci tzv. na zkoušku, tj. k osvědčení své způsobilosti práci řádně vykonávat pro případ, že by byli v budoucnu zaměstnáni a za předpokladu, že získají pracovní povolení. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že prováděná práce podléhala autonomii vůle stran a argumentoval pouze tím, že ke zjištění dovedností zaměstnanců bylo lze použít institutu zkušební doby. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že výkon práce nelze zaměňovat se zkouškami v rámci řádně vyhlášeného výběrového řízení. Tuto svou myšlenku již ale dále nerozvedl, ani neodůvodnil.

Žalovaný dále de facto připouští, že popis skutku uvedený v rozhodnutí je právně nemožný, neboť k němu mělo dojít „v areálu firmy PROFIWORK s. r. o.“. Firma je přitom pouhým obchodním názvem společnosti a jako taková nemůže žádný areál vlastnit. Žalovaný však má za to, že se nejedná o vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Přestože měl žalovaný možnost rozhodnutí zrušit a vrátit k novému projednání, v rámci něhož by mohli být vyslechnuti svědci, zejména jednatel společnosti PROFIWORK s. r. o., obzvláště tehdy, když vyvstaly pochybnosti ohledně řádného poučení podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, spokojil se toliko s listinnými podklady.

Žalobce dále navrhl, aby pro případ, že nebude napadené rozhodnutí zrušeno, bylo rozsudkem soudu od uložené sankce upuštěno nebo aby byla sankce snížena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl žalobcovu námitku, podle níž neměl být žalobce před vydáním rozhodnutí řádně vyzván podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Ačkoli předmětná výzva nebyla opatřena spisovou značkou, bylo z informací obsažených ve výzvě zřejmé, o jaké řízení se jedná. Proti žalobci přitom nebylo v téže době vedeno tímž prvostupňovým orgánem žádné jiné řízení o správním deliktu. Dále uvedl, že pojem nelegální práce vychází ze zákona o zaměstnanosti, nikoli ze zákoníku práce a není definována rozsahem výkonu práce nebo výší sjednané odměny. Koná-li cizinec na území České republiky práci, byť by se mělo jednat o jednorázový úkon, nemůže ji tak činit bez platného povolení, a má-li je, pak musí práci konat v plném souladu s tímto povolením.

Dále uvedl, že použití pojmu „firma“ namísto pojmu „společnost“ bylo pouhou zřejmou nesprávností, která byla již prvostupňovým orgánem odstraněna správným použitím v textu odůvodnění rozhodnutí. Nejedná se v tomto případě o vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost nebo nesprávnost rozhodnutí. Podle názoru žalovaného byl skutkový stav zjištěn v dostatečném rozsahu, když byla nelegální práce odhalena přímo při kontrole a sám žalobce toto zjištění nerozporoval a naopak je při ústním jednání dne 2. 2. 2011 doplnil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 22. 6. 2010 provedl Celní úřad Hradec Králové v areálu společnosti PROFIWORK s. r. o. (kontrolovaného subjektu) kontrolu dodržování zákona o zaměstnanosti. Záznam z provedené kontroly obsahuje seznam osob, které v době kontroly na pracovišti pracovaly – prováděly broušení a čištění plechů. O. P. a O. P. jsou v seznamu identifikováni jako zaměstnanci žalobce. Ze záznamu dále vyplývají odpovědi jednatele kontrolovaného subjektu, podle něhož uvedené osoby vykonávají práci pro kontrolovaný subjekt na základě objednávky družstva MAM VZLET. Práci jim přiděluje jednatel společnosti PROFIWORK s. r. o. Mzdu za práci podle vyjádření jednatele společnosti vyplácí družstvo MAM VZLET. Součástí záznamu je také poučení o právech a povinnostech kontrolovaných osob podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a zákona o zaměstnanosti. Kontrola byla ukončena dne 8. 9. 2010 a o jejích zjištěních byl téhož dne pořízen protokol. Při kontrole byly předloženy vedle jiných dokladů také rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání O. P. a O. P. u žalobce, dokument obsahující poučení kontrolovaných osob, objednávka služeb zámečnických a svářečských pomocných prací, jež si objednala u žalobce společnost PROFIWORK s. r. o. a dále smlouva o dílo uzavřená mezi žalobcem a družstvem MAM VZLET. Totožnost a státní příslušnost osob zjištěných na pracovišti byla kontrolním orgánem lustrována v evidenci cizinců na území České republiky. Ve vztahu k žalobci bylo zjištěno, že O. P. a O. P. vykonávali pomocné práce v zámečnictví v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání a bez pracovní smlouvy. Z rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání jmenovaným osobám se podává, že bylo těmto povoleno pracovat jako pomocní dělníci hlavní stavební výroby. Protokol byl převzat zástupci společnosti PROFIWORK s. r. o. bez připomínek. Výsledky provedené kontroly byly předány prvostupňovému orgánu.

Doručením oznámení o zahájení správního řízení bylo dne 26. 12. 2010 s žalobcem zahájeno správní řízení o správním deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Současně bylo sděleno, že prvostupňový orgán ukončil dokazování a žalobce byl podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu poučen o jeho právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 2. 2. 2011 se k prvostupňovému orgánu dostavil zástupce žalobce a podal k věci vyjádření. Podle pořízeného protokolu uvedl, že O. P. a O. P. byli žalobcem předáni družstvu MAM VZLET s tím, že si tito zkusí práci na čištění a broušení plechů za účelem zjištění, zda se na tuto práci hodí. Na základě tohoto mělo být v budoucnu případně požádáno o vydání povolení pro výkon této práce. Zástupce žalobce jmenované cizince z místa kontroly odvezl poté, co mu bylo v den kontroly zástupcem družstva MAM VZLET sděleno, že dotyční nemohou práci vykonávat, neboť jim tento druh práce nebyl povolen. Prvostupňový orgán přípisem ze dne 25. 5. 2011 vyzval žalobce k předložení dokladů prokazujících jeho ekonomickou situaci. Současně oznámil, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí a ukončeno dokazování. Žalobce byl dále poučen podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011 uložil prvostupňový orgán žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč, neboť se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil shora uvedeným cizincům výkon nelegální práce. Tito pracovali na základě povolení, jež se nevztahovalo na skutečně prováděnou práci, tj. na čištění a broušení plechů. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Prvostupňový orgán uvedl, že jmenovaní byli kontrolními pracovníky při výkonu práce přímo přistiženi, což žalobce nepopřel. Námitku žalobce, že se mělo jednat o jakousi zkoušku způsobilosti takovou práci vykonávat, správní orgán odmítl, neboť pro posouzení výkonu nelegální práce není významná četnost jejího výkonu, resp. její nahodilost či krátkodobý charakter. Tomuto účelu slouží institut zkušební doby dle zákoníku práce. K výši uložené pokuty prvostupňový orgán uvedl, že tato byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí. Jedná se přitom o nejzávažnější delikt, což lze dokumentovat výší horní hranice zákonného rozpětí. Žalobce měl a mohl vědět, že povolení k zaměstnání je vázáno striktně na určený druh práce u konkrétního zaměstnavatele a v případě členů družstva nemůže tyto vyslat mimo místo výkonu práce určené v povolení. Žalobce nedoložil své majetkové poměry. Pokuta plní podle názoru prvostupňového orgánu svou represivní i preventivní funkci.

Žalobce podal dne 3. 8. 2011 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jak vyžaduje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. V protokolu zachycujícím vyjádření zástupce žalobce V. T. je výslovně uvedeno, že se jedná o podklad pro rozhodnutí. Přípisem ze dne 25. 5. 2011 byl žalobce vyzván k doložení svých majetkových poměrů. Přípis však nebyl označen spisovou značkou, ani jiným označením řízení, z něhož by nepochybně vyplývalo, o jaké řízení se jedná. Podle názoru žalobce proto zatížil prvostupňový orgán řízení procesní vadou, neboť nebylo účastníkovi umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dále – obdobně jako v podané žalobě – namítl, že pod pojmem nelegální práce je třeba spatřovat práci, jak ji chápe zákoník práce, tj. závislou práci vykonávanou podle pokynů zaměstnavatele, za odměnu a ve vztahu podřízenosti k zaměstnavateli. Prvostupňový orgán neprokázal, že by cizinci vykonávali práci v uvedeném smyslu. Prvostupňový orgán současně ignoruje princip autonomie vůle stran. Pokud by strany mínily uzavřít pracovní smlouvu se zkušební dobou, jistě by tak již učinily. Má-li budoucí zaměstnavatel zájem nejprve prověřit, zda je potenciální zaměstnanec schopen danou práci řádně vykonávat, nelze jej nutit, aby s tímto uzavíral pracovní smlouvu a poté mu, v případě neosvědčení se, dal výpověď. Postup zcela ignoruje běžnou praxi automobilového nebo počítačového průmyslu, kde jsou prováděny během výběrových řízení zkoušky zručnosti. Dále žalobce spatřoval nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v chybném označení společnosti PROFIWORK s., r. o. za firmu. Firma v právním smyslu přitom nemůže být subjektem práv a povinností. Správní orgán dále pochybil, když k objasnění důležitých skutečností a svědčících v neprospěch i ve prospěch žalobce neprovedl potřebné důkazy a spokojil se pouze s podklady obdrženými od celního úřadu (kontrolního orgánu).

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011 žalobce odvolání zamítl. Podle názoru žalovaného ze zákona o zaměstnanosti jasně vyplývá, že jako na nelegální je třeba nahlížet i na práci prováděnou v rozporu s podmínkami uděleného povolení k zaměstnání. Žalobce nepopřel, že jmenovaní cizinci byli při práci kontrolním orgánem přistiženi. Pracovněprávní předpisy neznají pojem práce na zkoušku, k tomuto účelu slouží institut zkušební doby. Poukazem na tuto skutečnost není narušována autonomie vůle, prvostupňový orgán pouze upozornil, že zákon s touto možností počítá. Výkon práce nadto nelze zaměňovat se zkouškami v rámci řádně vyhlášeného výběrového řízení. Pojem nelegální práce je pojmem charakterizovaným přímo zákonem o zaměstnanosti, konkrétně v ustanovení § 5 písm. c).

Není proto právně významný rozsah výkonu práce či sjednaná výše odměny. Žalovaný má skutečnost, že žalobce umožnil jmenovaným cizincům nelegální práci, tj. v rozporu s povoleným s pracovním zařazením a místem výkonu práce, za prokázanou.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí výslovně vyzván, avšak až do vydání rozhodnutí tak neučinil. Žalovaný uznal, že výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí nebyla označena spisovou značkou, neznamená to však, že by žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům řízení. Správní orgán je ve svém postupu vázán především zásadou materiální pravdy, tj. je povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výkon popsané činnosti cizinců byl potvrzen i žalobcem při ústním jednání. Protože byl faktický výkon práce zjištěn přímo při kontrole kontrolními pracovníky, neměl prvostupňový orgán o spáchání předmětného správního deliktu pochybnosti a nebylo tedy třeba provádět další důkazy, neboť to nebylo nezbytné. K výši uložené pokuty uvedl žalovaný, že v souladu s ustanovením § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti byla vzata v úvahu závažnost spáchaného deliktu, která je v daném případě vysoká s ohledem na zákonnou horní hranici pro uložení pokuty (až do 5 mil. Kč). Ačkoli je postihováno nedbalostní jednání – nebyl prokázán úmysl – jedná se o mimořádně závažný delikt, neboť by umožněním nelegální práce byl potenciálně velmi významně poškozován pracovní trh. Žalovaný uvedl, že pokuta v dané výši působí dostatečně preventivně s ohledem na nedbalostní charakter jednání, jakož i represivně. Jelikož nebylo doloženo, že by byla pokuta pro žalobce likvidační, lze konstatovat, že byla uložena v souladu se zásadou proporcionality.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Námitku žalobce, podle níž pochybil prvostupňový orgán tím, že neopatřil výzvu k doložení ekonomické situace spisovou značkou, nedošlo ani k řádné výzvě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, je třeba odmítnout. Povinnost jednoznačně označit dokument, který je součástí spisu, ukládá správním orgánům ustanovení § 64 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a dále prováděcí vyhláška č. 191/2009 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Z ustanovení § 5 odst. 4 písm. b) prováděcí vyhlášky vyplývá, že původce dokumentu je povinen tento označit jednacím číslem. Povinnost uvést spisovou značku stanoví pouze správní řád v ustanovení § 17 odst. 1), a to jen ve vztahu ke spisu, který je třeba vést v každé věci. Označil-li správní orgán písemnost pouze jednacím číslem, dodržel pravidla stanovená pro výkon spisové služby.

Ze zásad dobré správy, jejichž závaznost vyplývá z ustanovení § 4 správního řádu, vyplývá rovněž povinnost správních orgánů postupovat tak, aby jejich jednání vůči dotčeným osobám, bylo dostatečně srozumitelné. Jakkoli lze souhlasit s tím, že pro větší přesnost identifikace předmětného řízení by bylo vhodné, aby byl například stručně popsán skutek, o němž se řízení vede, nebo nějakým jiným způsobem věc blíže označena, muselo být podle

názoru soudu žalobci i z daného obsahu výzvy zcela zřejmé, o jaké řízení se jedná. Text výzvy hovoří o řízení o uložení pokuty za správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z výčtu uvedených dokladů, jež měl prvostupňový orgán k dispozici také vyplývá, že věc souvisela s kontrolou provedenou celním úřadem dne 22. 6. 2010. Vzhledem k tomu, že v té době nebylo vedeno jiné řízení o jmenovaném správním deliktu, nezbyvá než uzavřít, že žalobce nemohl mít pochybnosti o tom, že se výzva týká dané věci. Proto lze mít za to, že výzva k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí obsažená v písemnosti ze dne 25. 5. 2011 byla vůči žalobci učiněna řádně a nelze její existenci bez dalšího ignorovat.

Žalobce dále namítl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí toleroval pochybení prvostupňového orgánu spočívající v záměně pojmu společnosti s pojmem firma. V této otázce se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, podle něhož jde o vadu, která však nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Jakkoli lze přisvědčit, že pod pojmem firma rozumí soukromé právo jméno, pod nímž je společnost (popř. jiný podnikatel) zapsána do veřejného rejstříku, a nikoli tedy společnost jako právní subjekt, nelze než uzavřít, že se v případě označení „areálu firmy PROFIWORK s. r. o.“ jedná pouze o jistou právně terminologickou nepřesnost, která však na zákonnost rozhodnutí vydaného v oblasti veřejné správy nemá vliv.

Stran námitky, podle níž shora uvedení cizinci nevykonávali práci ve smyslu pracovněprávních předpisů, je třeba vyjít výkladu ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, jaký mu dává ustálená judikatura správních soudů. Podle uvedeného ustanovení je *„nelegální prací, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno (...)“*. Podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti platí, že se právnická osoba dopustí správního deliktu, pokud umožní výkon nelegální práce. Ze správního spisu vyplynulo, že dotčení cizinci byli držiteli povolení k zaměstnání s místem výkonu práce v okrese Pardubice a v pracovním zařazení pomocný dělník hlavní stavební výroby. Z tvrzení obou stran sporu, jakož i ze správního spisu vyplývá, že cizinci v době kontroly prováděli činnost, která se sice odchylovala od vymezení obsaženého v povolení k zaměstnání, ale podle názoru žalobce nebylo lze tuto činnost kvalifikovat jako práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Otázkou výkladu tohoto pojmu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 4Ads 177/2011 - 120 ze dne 27. 4. 2012. Zde k pojmu „nelegální práce“ ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti vyslovil závěr, že *„pod pojmem nelegální práce nelze rozumět práci v nejobecnějším smyslu, tedy že postačí, když pracující osoba vyvíjí nějakou pracovní činnost. K posouzení práce cizincem jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti je třeba, aby tuto práci vykonával cizinec soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu.“*

Ze zákona o zaměstnanosti vyplývá, že cizinci lze za splnění určitých podmínek udělit povolení k zaměstnání. Z ustanovení § 10 zákona o zaměstnanosti se podává, že zaměstnáním se rozumí toliko zaměstnání v pracovněprávním vztahu. Z ustanovení § 3 zákoníku práce pak plyne, že práci v pracovněprávním vztahu je vždy závislá práce. Zaměstnáním v pracovněprávním vztahu je tedy závislá práce charakterizovaná podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), osobním výkonem, nadřízeností zaměstnavatele a činností podle jeho pokynů, případně dalšími podmínkami k jejímu výkonu jako je například odměna za práci. Je-li cizinec držitelem povolení k zaměstnání, povoluje se mu tímto správním aktem výkon závislé práce za podmínek uvedených v tomto povolení. Skutkovou podstatu správního deliktu umožnění nelegální práce

(§ 140 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti) spočívající v daném případě ve výkonu práce v rozporu s již vydaným povolením k zaměstnání pak lze naplnit pouze umožněním výkonu jiné závislé práce na jiném než povoleném místě. Nelze tedy souhlasit se závěry žalovaného, podle něhož pro posouzení naplnění pojmu nelegální práce není významné, zda koná cizinec práci pro zaměstnavatele, zda pracuje za mzdu a jaký je rozsah práce. Pokud žalovaný ve svém vyjádření poukazoval na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu čj. 3 Ad 1/2011 – 57 ze dne 7. 10. 2011, je třeba konstatovat, že tento byl shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušen mimo jiné také s odkazem na nesprávné právní posouzení pojmu nelegální práce.

Tvrdí-li žalobce již od zahájení řízení, že činnost, která byla na místě kontroly zjištěna celním úřadem, byla jen jakousi zkouškou, tj. nenaplnovala znaky závislé práce, bylo k závěru o spáchání správního deliktu žalobcem třeba zejména prokázat, že tato činnost byla mimo jiné závislou prací. Ačkoli žalobce ústy svého zástupce (viz protokol ze dne 2. 2. 2011) tvrdil, že se jednalo o jednorázovou zkoušku dovednosti dotyčných cizinců, jejíž výkon nepochybně projednáváný správní delikt dle názoru soudu naplňovat nemůže, prvostupňový orgán ji bez dalšího dokazování posoudil jako výkon nelegální práce. Vyplývala-li z těchto tvrzení pochybnost o tom, zda se jednalo o výkon závislé práce, byl prvostupňový orgán povinen tuto skutečnost objasnit vlastním dokazováním, neboť ten je podle ustanovení § 3 správního řádu povinen postupovat tak aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Prvostupňový orgán proto pochybil, pokud neprovedl žádné vlastní dokazování a při posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt spočívající v umožnění výkonu nelegální práce, vycházel jen z podkladů celního úřadu, přičemž nevyvrátil tvrzení žalobce, z něhož vyplývalo, že se o nelegální práci nejedná. Toto procesní pochybení nezhojil ani postup žalovaného, ačkoli danou námitku uplatnil žalobce v odvolání. Při zjišťování skutkové podstaty byl tedy porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce vztahující se k posouzení pojmu nelegální práce a k prokázání skutkového stavu jsou proto důvodné.

Z důvodů shora rozvedených dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, pročež je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepis žaloby) a dva režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.008,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.808,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. července 2014

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková